

NOWOŚCI WYDAWNICZE

I. NOWOSAD, *AUTONOMIA SZKOŁY PUBLICZNEJ W NIEMCZECH. POSZUKIWANIA - KONTEKSTY - UWARUNKOWANIA*, S. 527, B5, OPRAWA BROSZUROWA, OFICyna WYDAWNICZA UZ, 2008;

Wzrastające zainteresowanie publiczne systemami oświatowymi innych państw oraz instytucją szkoły można tłumaczyć widocznym w świecie dążeniem do demokratyzacji szkolnictwa i poprawy jakości edukacji.

Ostatnie dziesięciolecie wpłynęły bowiem na zmianę interpretacji funkcji szkoły, jej miejsca oraz roli w społeczeństwie. Nowe wyobrażenie jest kształtowane na podstawie zdobywanych doświadczeń oświatowych ugrupowanych już w świecie teorii, oraz woli polityków, działaczy społecznych i ekonomistów do ich uprawomocnienia. Wprowadzane rozporządzenia zmieniają radykalnie pracę szkół i stwarzają im nowe perspektywy rozwoju. Upowszechnia się współczesne rozumienie rozwoju szkolnictwa, które oznacza przejście od centralnego planowania oświaty do odkrycia „jednostki szkolnej jako jednostki twórczej”. Szkoła jako podstawowy element układu systemowego trafiła w centrum zainteresowania nie tylko z powodów pedagogicznych, ale - co wydaje się bardziej znaczące - z powodu ogólnooświatowego kryzysu kierowania zewnątrzsystemem. Poszukiwanie nowego modelu zarządzania szkołą i systemem szkolnictwa wynika z nieskuteczności dotychczasowych doświadczeń, gdyż wprowadzane dotąd zmiany okazywały się powierzchowne lub niesatysfakcjonujące.

Niniejsza książka wpisuje się w dyskurs oświatowy na temat autonomii szkoły. Na przykładzie Niemiec ukazuje ona tendencje w zarządzaniu oświatą typowe dla państw wysokorozwiniętych. Duże znaczenie ma to, że na przykładzie jednego państwa jest możliwe ukazanie szesnastu różnych podejść i rozwiązań przyjmowanych przez poszczególne kraje związkowe. Daje to okazję do przestudiowania procesów dojrzewania idei autonomii szkoły w debacie oświatowej, poznawania jej praktycznych wdrożeń, przekładających się na nowe przepisy formalno-prawne. Umożliwia śledze-

nie przyczyn ich nowelizacji, często też dalszych poszukiwań doskonalszych strategii. Pozwala zauważyć, jak w Niemczech do 2005 roku ewoluuje podejście i rozumienie tego megatrendu światowego, obserwować, jak zwykła presja polityczna zaczyna ustępować wiedzy opartej na rzetelnych badaniach prowadzonych w różnych ośrodkach naukowo-badawczych. Przyjmowanie nowych rozwiązań ukazuje różne drogi rozwoju i dojrzewania idei autonomii szkoły nie zawsze przekładającej się na praktykę szkolną, ujawnia trudności, swoiste ograniczenia, ale również obrazuje możliwości odzwierciedlone w kategorii sukcesu.

[fragment ze *Wstępu*]

K. BOBROWSKI, *DOKUMENTY, KANCELARIE I OŚRODKI SKRYPCYJNE NA OBSZARZE KSIĘSTWA RUGIJSKIEGO DO 1325 ROKU*, S. 396, B5, OPRAWA BROSZUROWA, OFICyna WYDAWNICZA UZ, 2009;

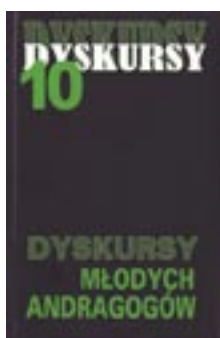
Kancelaria ksiąg rugijskich (1168-1325) została potraktowana na szerszym tle działalności dyplomatycznej wszystkich pozostałych świeckich i kościelnych wystaw-

ców rugijskich. Metoda taka umożliwia pełne zbadanie wzajemnych wpływów, oddziaływań i powiązań.

Podstawę źródłową niniejszego opracowania stanowią zachowane oryginały oraz druki wszystkich kategorii wystawców rugijskich w okresie panowania rodzimej dynastii słowiańskiej. Analiza ilościowa oraz podział analizowanych dokumentów rugijskich według odbiorców i treści prawnej pozwala na pełniejszą ocenę znaczenia dworu książęcego na Rugii w zakresie praktyki dokumentowania czynności prawnych.

Praca składa się z dwóch zasadniczych części: analitycznej i syntetycznej. W pierwszej, w kolejnych rozdziałach prezentują udział poszczególnych wystawców w tworzeniu dokumentów czynności prawnych w dyktacie i piśmie, zasady i praktyczne rozwiązania e zakresie sigillacji, analiza w kierunku wykazania funkcji świadków oraz ogólna analiza propozograficzna przedstawicieli rycerstwa rugijskiego, nierządki odnotowanych w listach testacyjnych dokumentów rugijskich. Część druga zawiera ogólne wnioski wynikające z pierwszej, które pozwalają przynajmniej częściowo uzasadnić wyżej sformułowane funkcje kancelarii książęcej. Ogólne przedstawienie rzeczywistości politycznej, ekonomiczno-ustrojowej i religijno-kulturowej w rozdz. I stanowi kontekst historyczny nieodzowny dla zrozumienia prawidłowości i zjawisk przedstawionych w rozdziałach merytorycznych.

[Ze *Wstępu*]

M. OLEJARZ (RED.), DYSKURSY MŁODYCH ANDRAGOGÓW 10, S. 329, B5, OPRAWA BROSZUROWA, OFICYNA WYDAWNICZA UZ, 2009;

X Letnia Szkoła Młodych Andragogów po raz kolejny była dla wszystkich jej uczestników niepowtarzalną okazją do naukowych rozważań, dzielenia się własnymi przemyśleniami, odkryciami i wątpliwościami w wyjąt-

kowym gronie, z jednej strony niezwykle serdecznym i przyjaznym, lecz jednocześnie czujnym i krytycznym. Jak co roku młodzi adepci nauki mieli możliwość aktywnego uczestnictwa w niecodziennych dyskusjach w ramach spotkań z wybitnymi polskimi uczonymi, które, jak co roku, prowadzili wybrani przez kierownika Szkoły prof. Józefa Kargula początkujący adepci nauki.

[Jolanta Minta]

Dyskurs andragogiczny

A. Bron, *Biograficzność w badaniach andragogicznych*; N. Sokołowicz, *Niezgoda na siebie jako cecha dorosłości. Andragogiczne odczytanie koncepcji dezintegracji pozytywnej Kazimierza Dąbrowskiego*; M. Malec, *Biograficzne uczenie się osób dorosłych doświadczających niepełnosprawności*; A. Bron, C. Lönnheden, *Opowieść o przebiegu życia jako klucz do uczenia się*; R. Moeschlin, *Punkty krytyczne w biografii prowadzące do procesu uczenia się*; M. Czubak-Koch, *O społecznym uczeniu się w Letniej Szkole Młodych Andragogów*; E. Bochno, *Studenckie konferencje naukowe szansą na rozwijanie wyobraźni socjologicznej studentów*; M. Szumigraj, *„Czym skorupka za młodu nasiąknie, tym na starość trąci”*. *O strategiach przetrwania uczniów dorosłych*; A. Waliuk, *Edukacja na odległość i kształcenie dorosłych*; E. Woźnicka, *Polski Uniwersytet Wirtualny jako nowa forma dostępu do kształcenia dla emigrantów*.

Dyskurs poradoznawczy

A. Zembrzuska, *Filozoficzne inspiracje w poradnictwie*; A. Czerkawska, *„Strefy cienia” w pracy doradcy*; J. Kłódkowska, *Redefiniowanie standardu funkcjonowania Młodzieżowego Centrum Kariery Ochotniczych Hufców Pracy przez pracowników placówki*; D. Zielińska-Pękał, *Klient w poradnictwie telewizyjnym - między oglądaniem a doświadczaniem*; E. Trębińska-Szumigraj, *Modyfikacja postawy jako sposób radzenia sobie z problemami*.

Dyskurs kulturoznawczy

A. Bilon, *Wokół „wielokulturowości”*; S. Słowińska, *Niemieckie projekty socjokulturalne przestrzeni edukacji dla społeczeństwa wielokulturowego*; M. Gromadzka, *Irlandzki Festiwal Bealtaine jako przykład wspierania twórczej aktywności osób starszych*;

M. M. Pakoński, *Cyberkultura jako przestrzeń działań animacyjnych. O szansach e-animacji*; Ł. Hajduk, *Sieciowe biuletyny informacyjne a rozwój środowisk wiejskich*; E. Lewandowska, *Zielonogórzanie o feminizmie. Komunikat z badań pilotażowych*; T. Maciejewska, *Bigoreksja wśród mężczyzn - problem realny czy wymyślony. Komunikat z badań w zielonogórskich siłowniach*.

[ze Spisu Treści]

S. KUFEL, FRAGMENTY MOZAIKI. SZKICE I MATERIAŁY Z CZASÓW OŚWIECENIA, S. 186, A5, OPRAWA BROSZUROWA, OFICYNA WYDAWNICZA UZ, 2009

W tomie: *Polskie rokoko literackie. Twórczość Tomasza Kajetana Węgierskiego, Wojciecha Miera i Jakuba Jasińskiego*; *Uwagi o przetłomach literackich*; *Wybrane zjawiska sarmatyzmu w poezji polskiej lat 1765-1787*; *Wokół autorstwa >>Przypadków WIPana Hilarego<<*; *Imaginujcie sobie Państwo, czyli o wyobraźni oświeconych*; *>>Powązki<< Adama Jerzego Czartoryskiego. U kresu oświeceniowej utopii*; *Kosmologia pocieszenia. Na marginesie traktatu Adama Jerzego Czartoryskiego >>O pocieszeniu<<*.

Trzeba wszakże ustalić „co to jest oświecenie?”. W ostatnich latach dyskusja na ten temat wyraźnie się zagęszcza, więc aby rzecz jakoś rozsupełać, zacznijmy od porządkującego, ale i prowokującego głosu Macieja Parkitnego. W studium *Oświeceniowe typologie czyli kłopoty z paralaksą* wychodzi od krytyki dekonstrukcjonizmu, formułując kilka wniosków uzasadniających potrzebę stosowania nazewnictwa. Wniosek pierwszy jest oczywisty - trzeba coś nazwać, by o tym mówić i chodzi nie tylko o praktykę akademicką. Kolejne argumenty Parkitnego budzą jednak pewien niepokój. Stwierdza on bowiem, że „terminy typologiczne konstytuują przedmiot badań. Treść dobrze skonstruowanego pojęcia wyznacza więc program zadań badawczych, określając ich zakres oraz hierarchię celów”. Takie podejście grozi mówieniem o bytach w rzeczywistości nieistniejących, poruszaniem się w wymagowanym świecie zadań badawczych, choć przecież podstawowym celem historii literatury jest wszechstronne badanie dzieła literackiego w kontekście procesów rozwojowych. Poza tym, co znaczy „dobrze skonstruowane pojęcie”?

[fragment Uwag o przetłomach literackich]

» M. MAGDA-ADAMOWICZ, UWARUNKOWANIA EFEKTYWNOŚCI KSZTAŁCENIA NAUCZYCIELI KLAS I-III W ZAKRESIE TWÓRCZOŚCI PEDAGOGICZNEJ, S. 433, B5, OPRAWA BROSZUROWA, OFICYNA WYDAWNICZA UZ, 2009;

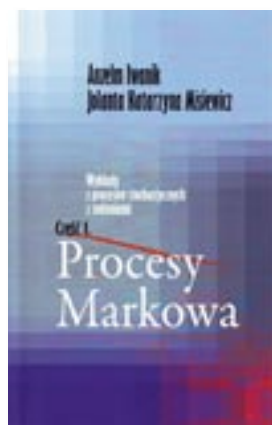
O wyborze tematyki i kierunku rozważań teoretycznych i badań empirycznych zdecydowało osobiste zainteresowanie autorki twórczością pedagogiczną nauczycieli.

(...) Po pierwsze, autorkę rozprawy interesuje ten etap kształcenia oraz wszystkie dotychczasowe jej studia wyłącznie edukacji wczesnoszkolnej. Po drugie, praca z dziećmi młodszoszkolnymi, u których rozwinięte jest myślenie synkretyczne, sytuacyjne oraz pamięć mimowolna, wymaga specyficznych metod pracy z nimi i adekwatnego przygotowania nauczycieli.

Pracy tej przyświecają dwa podstawowe cele: teoretyczny i praktyczny. Pierwszy cel realizujemy poprzez teoretyczną systematyzację wiedzy z obranej dziedziny i uzyskanych wyników badań empirycznych o możliwościach, zakresach i obszarach kształcenia nauczycieli klas I-III w zakresie twórczości pedagogicznej. Dzięki temu racjonalnie i skutecznie oceniamy teorię naukową, stanowiącą podstawę praktycznego działania. Natomiast cel praktyczny wynika z uogólnień pozyskanych wyników badań własnych i zastosowania ich w bezpośrednim działaniu pedagogicznym. Rozprawa niniejsza składa się z czterech rozdziałów, poprzedzonych wstępem: dwóch pierwszych - teoretycznych, a następnie metodologicznego i empirycznego. Podstawową kategorią rozdziału I jest twórczość traktowana jako cechy osobowości, proces, zachowania, postawy, wytwór, wartość i styl życia. (...) Interpretację własną twórczości pedagogicznej oraz jej poziomów i zakresów zamieszczono w rozdziale 2. (...) W trzecim rozdziale pracy omówiono założenia metodologiczne badań eksperymentalnych i biograficznych, prowadzonych w latach 1998-2006 na terenie szkół wyższych Zielonej Góry, Legnicy, Łowicza, na 400-osobowej grupie. Badaniami objęto osoby między 20 a 48 rokiem życia, studiujące niestacjonarną zintegrowaną edukację wczesnoszkolną i przedszkolną.

Rozprawę adresowano do studentów i nauczycieli klas młodszych i przedszkoli oraz osób zajmujących się twórczością, a przede wszystkim do nauczycieli akademickich.

[Ze Wstępu]

» A. IWANIK, J. K. MISIEWICZ, WYKŁADY Z PROCESÓW STOCHASTYCZNYCH Z ZADANIAMI. CZĘŚĆ 1. PROCESY MARKOWA, S. 176, B5, OPRAWA BROSZUROWA, OFICYNA WYDAWNICZA UZ, 2009;

Książka ta powstała częściowo w oparciu i wykład prowadzony przez prof. Anzelma Iwanika we wczesnych latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej, częściowo zaś w

oparciu o moje wykłady na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii Uniwersytetu Zielonogórskiego i Wydziale Matematyki i Nauk Informatycznych Politechniki Warszawskiej. Do prof. A. Iwanika należy, między innymi, precyzyjne omówienie procesu Poissona razem z uroczym tematem $a = b$ oraz całą wielokrotną (...). Do niego też należy prawie cały rozdział poświęcony procesowi Wienera, a prezentowane w tym rozdziale dowody, mimo, że potencjalnie trudne, cechują się wyjątkową elegancją i prostotą. (...)

Traktujemy tę książkę jako pierwszy, jednosemestralny podręcznik z procesów stochastycznych przeznaczony dla studentów matematyki teoretycznej, zastosowań matematyki, informatyki, ekonometrii i ekonomii. Zawiera w miarę szerokie omówienie problematyki łańcuchów i procesów Markowa wzbogacone o przykłady zastosowań w genetyce, socjologii, matematyce finansowej i teorii ryzyka. Ponieważ jednak ma być pierwszym podręcznikiem z procesów stochastycznych jaki studenci biorą do ręki, to zawiera również wstępne omówienie i klasyfikację procesów, twierdzenie Kołmogorowa o istnieniu procesów o zadanych rozkładach skończenie wymiarowych oraz, niezwykle ważne w zastosowaniach, twierdzenia o istnieniu wersji procesu o ciągłych, czy regularnych trajektoriach.

[fragment Przedmowy]